

(partinagy)

# MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 7. szám, 2014. február 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Ejrópa motorgya elszaladott az őshazába aláírni ezt-azt a nép nevibe s épületire, kinek diadalúttya küs bosszonságokkal vót bépöttyözve azok által, kükrő tuggyuk jól, amit. Ezeknek derogált a háromezermilliárdos Putyinálé, de még Áder Sándor palotájára es főmászott pár buzihuligán, szerencséjükre Bencsik uram nem arra békemenetölt a rezsipuskával, hogy leszeggye őket, mint a soponyai fácánt. De asse teccett egy húhogánt küssebségnek, hogy I. Fülkefor elatta a kerálpártnak Magyarország arcúlatát, mit a jobban teljesető adófűzetők dobtak néki öszve személyessen. Mer ám a nagy piacbólsiknak mingyá derogát a piac, ha a kerálé vót! Penig, ha azt nízik, amit csinyál, nem, amit mond, simicskányit se ámélkottak vón. Vette enmagátúl nyócszázmilliójér, elatta magának kétszázezerér, mer illen nagyszívű balek vót, egy melák, kü csak dógozik, küzd, oszt semmit se ér a Lazarénus regula szerént, mer semmit se szerez. Ami kicsije vót, az es az asszon nevin vót, meg a régi pajtársoknak vót szétosztva, s örökbe ám, nem azér, hogy megőőzzék, mint Simon Gábor a szocipénzt. Ezek a nemzetre rontópálok ennen égbekiáltásokról furtonég a paksolásval terelgették el a figyelmet, s avval, hogy Simon uram mán magánember, ű baja, ha a friss vagyonbévallásába se talát helyet a labancfődi negyed milliárdjának. Penig vót erre rubrika, ha nem es köllött még senkinek a velejéig magyar parlamentben. Ekkó mán nyomdába vót az öszves bohócos-írónikus órjásplakát, mit a Nemzeti Választási Iroda állott a saját pénziből, hogy aki nem I. Fülkeforra, a kerál jelöltjire szavaz, el se mennyen, magyar urna az illennek bé nem veszi a voksát, horrible táliber ótómaticussan kidobja, mint tósztmékör a kukocos kenyeret. Hanem a legnagyobb baj a szimbólikus teribe vót a nemzetnek, hon mán rég meg köllött vón békélni avval, hogy szembenízni ott az erősebb kutya szobra, neve Preambulum, alattvaló ne szarozzon, koszorúzzon! Ehhő képest mi történt: a Szabadság téri giccsőséges emlékművön addig rugósztak egyes kampánytuggyukik, hogy tövig megvezették a becsületes zsidókat. Addigalé, hogy a Mazsihisz megmonta, űk a keráli holocaust-évbű nem kérnek, pénzt abbú húzni nem fognak. Penig Kerényi s Balog uram mán dógozott az áthidalló megoldáson: Megszállássy Gábrielt, nyakába az eneszká sasval, le kő kettőzni Köves Gyurival, az egyik égbé szökő oszlopra oda köll állétani a magyar csendőr, másakra a magyar zsidó mellszobrát. Elejbe odadomborétani a megható jelenetet Boross Péter uram interpretálásában, mikó Horthy Miklós újratemetésin a budapesti tuggyukik megköszönték kormányzó urunknak, hogy megmentette őket a deportálástú, minek folytán csak a vidéki 430 ezret vagonéroszta el Eichmann uram a saját két kezivel oda, ahová, amíg meg nem haltak.